

ЛАДА ГАЛИНА
СЕРИЯ С КОРАБИ

chitanka.info

Майката на Калин подреждаше своя куфар. Щеше да заминава за Полша, по работа на завода. Цял месец Калин ще бъде само с татко си и дядо Кальо. Той пристигна от село, за да гледа момчето. Майка му се смееше и наричаше дядо Кальо „Бърза помощ“. Може ли да замине спокойна, без да остави свой човек в къщи. Калин пхна в куфара лист от тетрадка със своите заръки — какво да донесе майка му от Полша. Те се състояха само от една точка: марки, серия с кораби.

От лятото Калин събира марки. Вече има три албума. Какво ли няма в този пъстър свят! Различни породи кучета, сякаш ще джафнат от плика, смеят се билки и цветя. Строги лица на държавници и весели народни празненства. Картини на знаменити художници и пейзажи от градове. Как може малката марка да побере толкова много от красотата и богатството на един народ и да ги разнесе по целия свят върху пощенския плик.

Марта, с която Калин учи в един клас, също събира марки. И което си е право, тя има по-интересни и умее да ги избира, макар че Калин не признава това. Марта гледа марките под лупа, обръща ги с щипци и внимателно ги отлепя от пликите над тенджера с димяща пара. А момчешките нетърпеливи и несръчни ръце на Калин само раздират марките. Марта има една хубава серия с кораби и много се гордее с нея. Не я разменя, не дава на Калин да я пипне. Старинните кораби-галери и съвременните самолетоносачи си стоят захлупени в класъора на Марта, а Калин, познавачът на морския бой, подсмърча край нея.

Друго не иска от Полша, само серията с корабите.

Във варшавския хотел майка му отвори куфара си и намери листа от тетрадка. Веднага откри две правописни грешки и това я ядоса.

„Пет думи ми написал, а две правописни грешки! Ще види той серия с кораби...“

Още на другия ден майка му потърси корабите във филателния магазин. Продавачът ѝ каза: „Това е стара серия, трудно ще я намерите.“ Предложи ѝ новото, което имат. Майката на Калин купи серията старинни гербове и още една пъстричка — полски народни обичаи. На другия ден тя замина за Краков. В пътническата ѝ чанта лист от тетрадка с две правописни грешки. „Лошо момче, разсеяно, немирно“ — мислеше си майката, а така ѝ се искаше да види това лошо и немирно момче. Тя посети заводите в Нова Хута, в Краков,

слушаше всеки час прекъснатата от татарска стрела мелодия на тръбача от старинната градска кула. На белокаменния площад, където продаваха цветя, имаше магазин за марки. Но и там серията с кораби беше свършила. Една вечер майката на Калин се обади по телефона в София. Сърцето ѝ трепна. През планини и реки до нея долитна едно звънливо гласче: „Как си, мамо, аз съм здрав... Купи ли ми серията с корабите?“ „Купих ти я“ — каза неволно майката, защото не искаше да пресекне радостта на момчето. „Ура-а“ — чу се от другия край на жицата.

Няма какво, серията с кораби трябва да бъде намерена. От Краков майката замина в един интересен средновековен град Гданск, на брега на Балтийско море. Самолетите не летяха поради лошото време. Трябваше да пътува цяла нощ с влак. „Нищо, уважаема пани — успокой я нейната спътничка, — Балтика ще ви предложи развлечение — истинска буря.“ Но докато пристигнат, бурята бе отминала и триединният град — Гданск, Сопот и Гдиня — беше притихнал по брега на Северно море. Щом свърши своята работа, майката на Калин пак тръгна да търси магазин за марки. Беше разтревожена. „Защо му казах, че съм я купила тази прословута серия с кораби“ — ядосваше се тя, но вече не на двете правописни грешки, а на себе си. Тесните островърхи къщи в средновековния град се притискаха една до друга. Фасадите им бяха пъстри, като пощенски марки. Най-послед в една уличка, която слизаше стръмно към морето и старата корабостроителница, майката откри малък филателен магазин. Старият продавач димеше спокойно с лулата си от балтийски кехлибар.

— Серията с корабите ли? — попита той. — Мисля, че я имам. В стара къща всичко се намира.

— При това тук строите и кораби — засмя се майката. Олекна ѝ на сърцето.

— Моят син е корабостроител — похвали се продавачът. Той придърпваше едно след друго тежки чекмеджета от потъмняло дърво. Лулата му изгасна, докато търсеше усърдно серията с корабите.

— Няма я. Бях сигурен, че я имам, но е привършила — разпери ръце старият продавач. Съжаляваше, че е накарал чужденката да го чака и да се вира нетърпеливо в ръцете му.

Майката на Калин приседна на дъбовата пейка, която изпълваше с коравото си тяло магазинчето. Доплака ѝ се от огорчение.

Продавачът разбра колко много чужденката се вълнува за тази серия с кораби. Но той бе добре възпитан човек и затова се направи, че не забелязва сълзите в очите ѝ. Наля в порцеланова чашка ароматен чай, сложи в чинийка резенче лимон и го предложи на чужденката. Знаеше той, чашка топъл чай всекиго ще ободри, ще прогони мрачните мисли.

— Казах по телефона на сина си, че съм купила серията — въздъхна майката. — Като чух гласчето му по телефона и първо за корабите попита, не посмях да го огорча. Сбърках, сега ми е по-трудно...

— На децата трябва да се казва истината — отвърна замислено старият поляк и запали кехлибарената си лула. — От тях изискваме също да казват истината.

— Аз за това... — не се доизказа майката на Калин.

— В кой хотел сте, пани? — попита продавачът.

— В „Европейски“.

— Ако намеря серията с корабите, ще ви я донеса в хотела. Имам нещо наум... Моят син, корабостроителят, като беше малък, също събираше марки. Много се увличаше по корабите, не може да я няма. Ще я потърся в съкровищницата на сина си.

— Благодаря ви за вниманието — стана от пейката майката на Калин.

В хотела тя се сети, че утре ще отпътува с ранния самолет, а не каза за това на продавача.

„Ако ме намери — добре, ако ли не — ще разкажа на Калин моите приключения... Толкова грижи за една серия с кораби!“

Майката на Калин отиде при своите колеги от полския завод. Имаше още много работа. На обед тя се върна в хотела и попита служителката:

— Някой да ме е търсил?

— Не, пани, никой...

Привечер майката на Калин се върна пак в хотела и започна да подрежда куфара си. На другата сутрин нейните колеги щяха да я изпратят на летището. Телефонът в стаята иззвъня. Майката на Калин вдигна слушалката.

— Оставиха нещо за вас — каза служителката.

Асансьорът се бавеше и затова майката се спусна по стълбата. Служителката ѝ подаде един плик, а на него бе написано името ѝ,

номерът на стаята в хотела. А в плика — серията с корабите...

— Остави го един възрастен човек и веднага си отиде — усмихна се служителката.

Майката на Калин тръгна към магазинчето. То не беше далеч — на стръмната улица към морето. Ала и магазинчето беше заключено. Тогава майката на Калин купи една роза и я забодде в ключалката на магазинчето.

Тя тръгна да се разходи по брега, а серията с корабите беше скътана в чантата ѝ. Лакоми балтийски чайки прелитаха ниско над сивите плътни води. Утре ще си замине за България весела. Провървя ѝ в работата и в подаръка на синчето. Колко е хубав този свят, населен с добри хора...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.